

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΒΑΒΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΣΤΕΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΗΝ ΕΚΡΕΤΟΥ ΦΥΛΑΧΟΥ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 48

Η ΓΟΥΛΓΑ ΚΑΙ Η ΧΑΝΔΡΑ

Μία φορά εις τὰς Ἰνδίας ἦσαν δύο βασιλοπούλες, οἱ ὁποῖες εἶχαν μία μητέρα πού τις ἐκακομετεχειρίζετο. Ὁ πατέρας των, ὁ Ράγιας, ἦτο πολὺ ἀπιοχημένος μετὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ φροντίῃ διὰ τὰ κορίτσια του, καὶ οἱ ὑπηρετρεῖς, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τὴν μητέρα δὲν ἐπεριποιούντο καθόλου τὰς βασιλοπούλες.

Δι' αὐτὸ οἱ καυμένες αὐτὲς βασιλοπούλες ἦσαν πολὺ στενοχωρημέναι, καίτοι ἐζούσαν μέσα εἰς ἓνα μεγαλοπρεπὲς παλάτι.

Τὸ παλάτι αὐτὸ θὰ εἶναι κανενὸς Ράγιας, διότι μόνον ἓνα Ράγιας εἶμπορεῖ νὰ κἀρῃ ἓνα τέτοιον παλάτι εἰς αὐτὸ τὸ δάσος.

Εἰς τέλος, ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὰς δύο βασιλοπούλες, ἀπεφάσισε νὰ γλυτώσῃ.

—Θέλεις νὰ ἐλθῃς μαζί μου, Χάνδρα;— εἶπε εἰς τὴν μικρότερη ἀδελφὴ της.—Ἐδῶ κανένας δὲν μᾶς ἀγαπᾷ καὶ δι' αὐτὸ δὲν μᾶς προσέχουν καθόλου.

—Ἀλλὰ πού θὰ πάμε;—ἠρώτησεν ἡ Χάνδρα.

Θὰ πάμε νὰ ζήσωμε εἰς κανένα δάσος, ἀπεκρίθη ἡ μεγαλύτερη, πού ὠνομάζετο Γούλγα.—Ἐκεῖ θὰ κατασκευάσωμε μία καλυβούλα ἀπὸ ξηρὰ κλαδιά καὶ ἓνα κρεβάτι ἀπὸ λουλούδια καὶ χορτάρια. Ὅσο γιὰ φαγητό, ποτὲ δὲν

θὰ μᾶς λείψουν οἱ καρποί. Ὅλα τὰ φρούτα καὶ τὰ χορταρικά θὰ τὰ εὐρίσκωμε εἰς τὸ ἀγριὸ δάσος.

—Πολὺ καλὰ—εἶπεν ἡ Χάνδρα. Ἐγὼ θὰ βάλλω τὸ κίτρινον φόρεμά μου, τὰ χρυσὰ βραχιόλια μου καὶ τὰς διαμαντένιες ἀλυσίδες στὸ λαιμὸ μου (περιέγραψεν).

Καὶ σύ, Γούλγα, νὰ πάρῃς τὸ μεταξωτὸ φόρεμά σου καὶ τὰ μαργαριτάρια σου, διὰ νὰ μᾶς γνωρίσουν ὅτι εἶμεθα βασιλοπούλες, ἐκαίνοι

πού θὰ μᾶς συναντήσουν κατὰ τύχην.

Ἡ Γούλγα παρεδέχθη καὶ, ἀφοῦ ἐτοιμάσθησαν, ἀνεχώρησαν καὶ αἱ δύο μαζί.

Τὸ φόρεμα τῆς Χάνδρας δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰ σημερινὰ φορέματα πού φοροῦν οἱ γυναῖκες. Ἦτο ἓνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ κίτρινον μεταξωτὸ πανί, τὸ ὅποῖον ἐφερην βέλτα γύρω εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ κεφάλι της.

Ἡ Γούλγα ἐφόρεσε ἓνα φόρεμα τοῦ ἰδίου σχήματος, ἀλλὰ τὸ χρῶμά του ἦτο γαλάζιο καὶ κεντημένο μετὰ ἀστράγαλα.

Μία ἐβδομάδα ἐπερπατούσαν νύκτα ἕνα ἓνα βασιλοπούλες εἰς τὸ ἐρηθασαν εἰς ἓνα μεγάλο δάσος. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐκαμανμεκλαδιά μὴ καλυβούλα ἐζούσαν ἡ-

Περᾶστε μέσα λέγει εἰς τὰς βασιλοπούλες ἓνα ταύκαλι. Μὴ φοβηθεῖτε, τὸ Ράγιας θὰ περᾶσῃ καιρὸς διὰ νὰ ἐλθῃ.

Μία μαργαρινη δεξιαμένη μετὰ νερὸ σὺν τὸ κρυστάλλο ἐξησόμενος διὰ νὰ λουθάνται.

συχὰ μετὰ καρποὺς καὶ μετὰ χορτάρια, τὰ ὅποια ἐμάζευαν. Ὅλη τὴν ἡμέρα διασκέδαζαν μετὰ τοὺς πηθήκους πού ἐπηδούσαν ἀπὸ τὸ ἓνα δένδρον εἰς τὸ ἄλλο καὶ τοὺς πράσινοους

παπαγάλους που άστραφταν εις τον ήλιον. Ήσαν τόσο ευτυχισμένες, όσο δεν ήσαν καμμίαν άλλη φορά:

Μία ημέρα όπου επήγαιναν εδω και εκεί μέσα εις τὸ δάσος έφθασαν μπροστά εις ένα ωμορρο παλάτι από άσπρα μάρμαρα, του οποίου οι πόρτες ήσαν όλες ανοικτές. Έπάνω εις την αὐλόπορτα του παλατιού παροστήρησαν κάτι γράμματα χρυσά. Τὰ διαβάουν και με έκπληξιν των βλέπουν ότι τα γράμματα αυτά έγγραφαν τὰ εξής:

«Έμπα, Γούλγα, μη φοβάσαι.
Εδω θα βρής την ευτυχίαν.»

«Εάν δεν ήτο κουρελιάρα και μουντζούρα, θα ήτο ώραία, ειπε το βασιλοπούλο δια την Χάνδρα.»

«Αλλά προς μεγαλυτέραν των έκπληξιν τὰ γράμματα αυτά άλλαξαν μόνα των και εσχημάτισαν τὰ λέξεις:

«Ακολουθήσε την αδελφήν σου, Χάνδρα, και θα βρής την τύχη σου!»

— Έγώ προτιμῶ καλύτερα την έπιγραφην σου, Γούλγα μου, τής ειπε η Χάνδρα τής αδελφής της με γελοία.

Έγώ φοβούμαι όλίγον, ειπεν η Γούλγα, φοβούμαι μήπως το παλάτι ανήκει εις κανένα Ράχχιας.

— Και τι είναι αυτό το Ράχχιας;

— Είναι ένα είδος τέρατος, το όποιον θα μάς έτρωγε άμείσως, εάν έμπαίναμε. Έπειτα μόνον ένα Ράχχιας ήμπορει να κατασκευάζη παρόμοια περιέργα παλάτια, μέσα εις αυτό το δάσος. Αλλά φαίνεται ότι αυτήν την στιγμή δεν είναι εδω.

— Μπορεί όμως να επιστρέψη από στιγμής εις στιγμήν.

«Ας φύγωμε λοιπόν απ' εδω, ειπεν η Χάνδρα φοβισμένη και έπίασε την αδελφή της από το χέρι.

Ακριβώς την στιγμήν εκείνη ένα καλό μικρό τσακάλι έτρεξε προς το μέρος της Γούλγας.

— Έχεις δικαίον Γούλγα τής ειπε. Το παλάτι αυτό ανήκει πραγματικώς εις ένα Ράχχιας. Αλλά το Ράχχιας έφυγε και ήμπορείτε μ' όλη την ήσυχίαν και την ασφάλεια να μείνετε εις το παλάτι κάμποσον καιρό. Θα σάς ειδοποιήσω εγώ, όταν θα επιστρέψη.

Η Γούλγα και η Χάνδρα έπίστεψαν και έπέρασαν μέσα εις την αὐλή, και από εκεί μέσα εις το παλάτι. Εκεί εύρηκαν ώραία φορέματα μεταξωτά, κοσμήματα από διαμάντια και άπειρα μαλαματικά.

Έπίσης και μίαν ώραία μαρμαρένια λεκάνη γεμάτη νερό καθαρό σαν κρύσταλλο εις την όποιαν ήμπορούσαν να λούωνται κάθε μέρα.

Μέσα εις την λεκάνη αυτή ήσαν φυτωμένοι κόκκινοι λωτοί και οι βασιλοπούλες έκοψαν μερικάς λωτούς δια να

τούς πλέξουν εις τὰ μαλλιά των, διότι ο λωτός¹⁾ είναι κατ' έξοχήν βασιλικόν άνθος και οι δύο αδελφες, όταν ήσαν μικρά παιδάκια έφεραν πάντοτε στις πλεξίδες των λωτούς.

— Προπάντων μη λησιμονής, αδελφούλα μου, έλεγεν η μεγαλυτέρα βασιλοπούλα Γούλγα εις την Χάνδρα ότι, εάν έλθη κανείς ξένος να ζητήση τίποτε και δεν είμαι και εγώ εις το παλάτι, πρέπει, πριν φανερωθής εις αυτόν, να φορέσης καλγά ρούχα και να μουτζουρώσης το προσωπόν σου με κάρβουνο δια να φαίνεσαι άσχημη.

— Και δικτι αυτό; ηρώτησεν η Χάνδρα.

— Διότι, αν ιδή την ωμορριά σου, θα σε αρπάξη και έτσι δεν θα ιδή η μία την άλλη ποτέ.

— Τότε πρέπει να κάμης και συ το ίδιο, ειπεν η Χάνδρα, διότι όλος ο κόσμος λέγει πως είσαι ωμορφότερη από εμένα.

(Έπεται συνέχεια).

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Ο θετός πατέρας, ήτο ελεύθερος να μαζεύη ό,τι ήθελε βεβαίως, άλλ' ο Μανωλιός δεν ήμπορούσε να καθίση μαζί με μία Τουρκοπούλα. Εάν ο θετός πατέρας του έφερε το κορίτσι αυτό, θα ήη ότι το έφερε εις την θέσιν του. Θα φύγη λοιπόν αύριον το πρωί αυτός και ζήτω το μπαρούτι!

Ένώ ο Μανωλιός εσκέπτετο αυτά τὰ πράγματα ο Όελ άνέβη εις τον Κυβερνήτην δια να τον παρακαλέση, δειλά δια κάτι τι σύρον από το χέρι ένα κοριτσάκι έως 10 ετών. Ο Μανωλιός πάρηκολούθη με το μάτι όλα τὰ συμβαινόντα με μάτια που έβγαζαν φλόγες.

— Είναι πολύ χαριτωμένο, το νέο σου παιδί, ειπεν ο κυβερνήτης, αλλά καταλαβαίνεις Κερκουαζόν, ότι δεν ήμπορούμε να μεταβάλλωμεν εις όρανοτροφεϊον το πλοϊον μας. Παρεδέχθηκα εξαίρετικώς να κρατήσω το παιδι εκείνο, αλλά δεν ήμπορώ να κρατήσω και το κορίτσι αυτό.

— Έως αύριον, κυβερνήτα μου, σάς παρακαλώ! Ημπορώ να το ρίξω εις την θάλασσαν τώρα; Μόνον έως αύριον! Το πρωί θα τὰ δώσω εις κανένα σπίτι και τὰ δύο.

— Ας είναι έως αύριον, αλλά όχι περισσότερον.

«Όλοι οι ναύται περικίλωσαν το κοριτσάκι. Ο Τρουφινάρ διηγείτο ότι ήτο ένα άγριμι και ότι το βρήκαν αποκάτω από μια έλγα μόνον, λησιμονημένον και άδιάφορον. Και πράγματι διόλου δεν έφαινετο συγκεκριμένο. Διηγείτο εις την μικτήν γλώσσάν του ότι δεν είχε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, από πολλού χρόνου ότι ήτο μαζί με την θεϊαν του και ότι θεϊός και θεία το έλησιμόνησαν, όταν έφουγον.»

Ο Μανωλιός διδάσκων την Λειλά την κατήχηον.

(1) Διωτός είναι φυτόν της Αιγύπτου και των Ινδιών. Δι' αυτόν η άρχαία Έλληνική μυθολογία παρεδέχετο ότι όποιος τον έτρωγε έλησιμόνηε άμείσως την πατρίδα του.

— Καυμένη Κερκουαζόν, κρέμα να μη πάρης καμμίαν δεκαριά άκόμη δια να τὰ κάμης δουζίνα.

Αυτά και άλλα άστεϊα του έλεγον οι ναύται.

— Καλά, καλά, ειπεν ο Κερκουαζόν, αλλά τώρα πρέπει να την γνωρίσω με το άλλο μου παιδί! Αυτό να ιδούμε πως θα γίνη!

Και ειχε δικαίον. Ο Μανωλιός προσκληθείς, μ' ένα νεύμα από τον Όελ έπλησίασεν άργά, με ύψος, το όποιον δεν υπέσχετο ότι θα είχε τρυφεράς σχέσεις με την μικρούλα, η όποία ήλθε τώρα.

— Μικρέ, ειπεν ο Κερκουαζόν, ο όποιος έφοβείτο και έτρεμε περισσότερον από τους τρεϊς, σου έφερα μία μικρή αδελφούλα!

— Αυτήν; ειπεν ο Μανωλιός, ενώ έδεικνυε το μικρό κοριτσάκι. Και το ειπεν με τήσιν πορφύρονήσιν το «αυτήν» ώστε άνεπήδησεν η μικρά.

— Ονομάζομαι Λειλά, έφώναξε το κοριτσάκι και αν ήμουν εις το σπίτι του μπαρπα μου, δεν θα ετόλμας να όμιλήσης σ' εμένα έτσι, γκιαούρ!

— Σιωπή! σιωπή!... έφώναζεν δυνατά ο Κερκουαζόν.

Ο Μανωλιός κίτρινος από τον θυμόν του, έσφιγγε τους γρόνθους του.

— Εάν δεν ήσουν μικρό κορίτσι, τής ειπε θα σου έδειχνα εγώ! Πατέρα, δεν θα ζητήσετε από εμένα να ζήσω μαζί με αυτήν, θα πέσω καλύτερα εις την θάλασσαν παρά να τρώγω και να πίνω μαζί με αυτήν την άπιστη!... Θα με αφήσετε να φύγω αύριον.

— Δεν θέλω να φύγη έξ αιτίας μου ειπε το μικρό κορίτσι του Κερκουαζόν. Αύριον να με πές ξανά αποκάτω από την έλγα, που με πήρες. Ο Άλλάχ είναι μέγας και θα μου φέρη εκεί την θεϊαν μου πάλιν.

Δεν θέλω να την διώξετε έξ αιτίας μου λέγει ο Μανωλιός του Κερκουαζόν. Προτιμῶ να την υποφέρω κάμποσον καιρόν!

— Α, μπράβο, καλά μου παιδά, έτσι λοιπόν, ειπε χαρούμενος ο Κερκουαζόν, κάμετε λιγάκι ύπομονην και μη στενοχωρηθε!

Έτσι ετέλειωσεν η πρώτη συνομιλία του Μανωλιού μετὰ της Λειλάς, όταν και οι δύο άρχισαν να ζούν μαζί.

Λοιπόν, φίλε μου Όελ, θα μου δώσης κι' εμένα το ένα παιδί, ειπεν ο Λεομάρ.

— Να σου δώσω το ένα παιδί; Αμ' εσύ έχεις όκτώ παιδιά, δεν σε άρκουν, αλλά θέλεις και άλλα;

— Τα όκτώ παιδιά μου είναι εις την Μασσαλίαν. Έγώ θελω να έχω και εδω ένα παιδί. Και βέβαια δεν πταίω εγώ, άγαπητέ μου Όελ, εάν απέτυχες έξ φορές στην πανδρεία σου. Για φαντάσου όμως, αν έκαμνες όκτώ παιδιά με κάθε σου πανδρεία, θα είχες τότε σαράντα όκτώ παιδιά φέμματα Όελ;...

— Αί, μα τότε καλά έκαμε που δεν πανδρεύθηκε, άλλέως έπρεπε να κάμη και ένα ξενοδοχείον δια να τὰ βάλλη, ειπεν ο Τρουφινάρ.

— Καλή μου η ώρα, ειπεν ο Όελ. Όλίγον έλειψε να κάμω πενθερόν ένα βασιλέα άράπην, ο όποιος είχε πεντακόσια δώδεκα παιδιά... και με διάφορα χρώματα μάλλιστα!

— Ω! Ω!... έφώναζαν όλοι οι ναύται.

— Μάλιστα, μάλιστα, ήτο ένας ύψηλός άνθρωπος με καταρα μάλλια... Έίχε μάλιστα ένα πανταλονι στρατηγού και ένα κολλάρο ένα πήχυ. Του το ειχε δώσει ένας ιεραπόστολος Άγγλος. Δεν έφόρει όμως υποκάμισο, διότι... δεν ήτο της μόδας εις την πατρίδα του! Δεν ήμπερσα ποτέ μου να του δώσω να καταλάβη ότι οι πολιτισμένοι λαοί φονεύουν τους ανθρώπους όχι δια να τους τρώγουν, αλλά μόνον δια να τους μάθουν να ζούν καλά, και αυτή ακριβώς είναι η δια-

φορά τους από τους άγρίους, οι όποιοι τους σκοτώνουν και τους τρώγουν, δια να μη πάνε χαμένοι...

— Αφήστε τα αυτά! τώρα πρέπει να σκεφθούμε τί θα κάμωμεν τα μικρούλακια μας... πως θα τὰ μεϊράσωμε;...

— Να τὰ μεϊράσωμεν, έφώναζεν ο Όελ, δεν είναι και τόσον δύσκολον. Τα κρατώ και τὰ δύο εγώ.

— Α! αυτό δεν είναι δικαίον, παρενέβη ο Τρουφινάρ. Έχετε ίσα δικαιώματα επάνω των και οι δύο! ταιριάζτε τα λιγάκι! δηλαδή ο ένας να είναι μπαμπάς και ο άλλος μαμά ή καλύτερα τραβάτε κληρο.

— Κληρο; ειπεν ο Όελ να τραβήξω κληρο δια τὰ παιδιά μου; να τὰ χωρίσω, ενώ είναι τόσον ωμορρα μαζί και τὰ δύο; Ποτέ!

— Βέβαια, ειπεν ο Λεομάρ, ωμορρα σαν η γάττα με το σκυλλί. Τόσον ωμορρα ταιριάζουν και τὰ δύο, ώστε, εάν δεν χάσες τον Μανωλιόν, θα χάσες την Λειλάν.

— Να τον χάσω τον Μανωλιόν; τώρα! κοροϊδεύεις μ' εμένα Λεομάρ, ειπεν ο Όελ. Μήπως νομίζεις ότι θέλουν να φύγουν;... Όχι, όχι, τὰ θέλω και τὰ δύο για μένα!

— Μπα! μπα! διατί θυμώνεις έτσι. Να πως διαρθώνεται το πράγμα! Ο Μανωλιός για σένα και... η Λειλά σε όποιον θα πέση ο κληρος.

Και ο κληρος έπεσε του μόν Όελ να πάρη τον Μανωλιόν του δε Σικηπίωνος Λεομάρ την Λειλάν.

— Αδιάφορον επανέλαβεν ο Όελ ταιριάζουν τόσο καλά, που ότι και αν ήητε, δεν πρέπει να τὰ χωρίσωμεν.

— Το θέλω και εγώ αυτό, ειπεν ο Σικηπίων. Η δυσκολία είναι όμως να εύρωμεν κανένα σπίτι δια να τὰ βάλλωμεν οικοτρόφους, αφού ο κυβερνήτης, ο όποιος ήθελε μόνον ένα, δεν δέχεται να τὰ κρατήσει τέρα που εγειναν δύο.

— Έχει δικαίον, ειπεν ο Τρουφινάρ, διότι με τὰ πατρομητρικά σας ένστικτα έχετε σκοπόν να γεμίσετε το «Βαγιάρ» με μικρούλακια από τον πάτο του καραβιού έως τὰ κατάρτια του. Θα τὰ μεταβάλλετε τὰ θωρηκτά εις βρεφοκομεία.

Και τώρα ο Όελ εσκέπτετο με τὰ μάτια κατά γής. Έφαινετο άπορορημένος από θλιβεράς σκέψεις.

— Τι έπαθες, γεροντάκο; ειπε συγκεκριμένος ο Λεομάρ. Μήπως δεν είσαι ευχαριστημένος από το μερδικό σου;

— Από το μερδικό μου; και, ως έμιλήσωμεν δια το μερδικό μου! μετὰ όκτώ ήμέρας ο μικρός θα φύγη δια το βουνό! Και εγώ δεν έχω ούτε παιδί, ούτε κορίτσι, τίποτε έντελώς.

— Παρηγορήσου, πτωχέ μου Όελ, ειπεν ο Λεομάρ, με συγκίνησιν. Εάν ο μικρός αγριόγαττος θέλει και καλά να φύγη, θα σου δώσω το μισό από την μικρούλα μου! θα είναι μπαμπάς ο καθένας μας και από μίαν εβδομάδα.

Ένώ εγίνοντο αυτά τὰ σχέδια και οι πατέρες έμειραζον τὰ λάφυρά των, ο Μανωλιός και η Λειλά εξακλουθούν να ζούν μαζί, αλλά να γυρνούν τὰ νύτα ο ένας εις τον άλλον.

Δεν ήμπορούσε ο ένας να υποφέρη τον άλλον, δεν ήμπορούσε να βλέπη ο ένας τον άλλον. Και όλα αυτά τὰ έβλεπεν ο Σιδηρόσυρμας και δεν ήδύνατο να καταλάβη, διατι είχαν τόσον θρησκευτικόν μίσος μαζί των, τὰ δύο παιδιά.

Διότι, μόλις έννοούσε ο ένας ότι τον παρετήρει ο άλλος, του έκαμνεν ένα τρομερόν μορφασμόν, μίαν χειρονομίαν περιφρονητικήν και έγύριζε εις το άλλο μέρος με μεγάλην άηδίαν. Ποτέ τους δεν ήμπορούσαν να φάγουν μαζί.

Η Λειλά έμουρμούριζε πάντοτε εις τὰ δόντια της «γκιαούρ» «σκυλλί». Ο Μανωλιός έφτυε κατά γής με μεγάλην άηδίαν, όσάνης την έβλεπε, και εσκοπίζε το μανίκι του το μέρος όπου αυτή τον ήγγιζε με τον φερετζέ της και έκαμνε άλλας διάφορους χειρονομίας, με τας όποιας έδεικνυε την άποστροφήν του προς αυτήν. (Έπεται συνέχεια).

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Τὰ παράδοξα λοιπὸν διζήματα, εἰς τὰ ὅποια προσέβην ἐδῶ, εἶχον σκοπὸν νὰ διεγείρουν τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς παρακινήσουν νὰ κάμουν μερικές τρέλλες ἀπὸ τίς ὁποῖες μία γυναῖκα γνωστικὴ δύναται νὰ διακρίνη τί ἀξίζει ἕνας ἄνδρας. Σεῖς, ἀγαπητέ μου Κουγκουρτάν, ὑπερέβητε τὰς προσδοκίας μου καὶ ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ πλοῖόν σας μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ δευτέρου θὰ εἶμαι εὐτυχής!

Ἐπίσης, ἐὰν ἐπιτρέπατε, νὰ μεταβιβάσω τὰ ἔγγραφα τῆς ἀναγνωρίσεώς μου εἰς ὄνομά σας, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον, ἐπειδὴ ὡς ἐ πληροφορήθην ὁ στρατηγὸς Φαβιέρος, διοικητὴς τῆς Γαλλικῆς πολεμικῆς ἀποστολῆς ἐφθάσεν ἤδη εἰς τὸ Τουλὸν καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

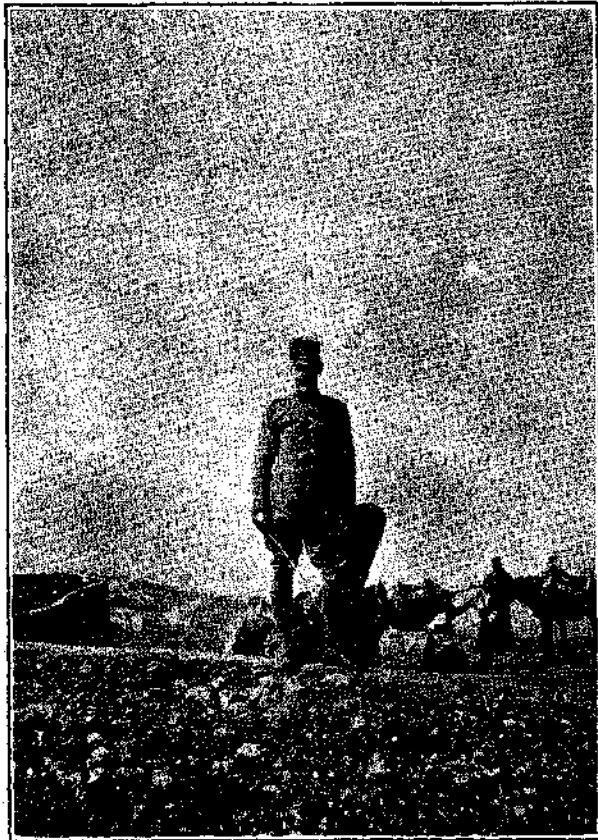
— Σεῖς, δευτέρός μου, εἶπα τῆς πριγκιπίσσης. Νὰ πολεμήσω μαζί σου ἐναντίον τῶν Τούρκων! ὦ κυρία, κυρία, μὲ κάμγετε τρελλὸν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν! Ἄ! αὐτὰ τὰ γουραῦνα οἱ Τούρκοι! Πῶς; ἐτόλμησαν νὰ φονεύσουν τὸν κύριον πατέρα σας, νὰ κρεουργήσουν τὸν πτωχὸν σας σκύλλον καὶ νὰ Σᾶς χύσουν μέσα εἰς τὸ χαρέμι; Ἄ οἱ βρωμανθρώποι, θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν καὶ ἀκριὰ μάλιστα! Εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ τρέξω ἀμέσως! Ἄλλὰ τῆς λέγω αἰφνης, τὸ θαλαμηγόν σας (Γιάχι) ποῦ θὰ τὸ ἀφήσετε.

— Τὸ θαλαμηγόν μου, μοῦ ἀπεκρίθη μὲ χαμόγελο... ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἕνα πυρπολικόν. Μὴ τὸ εἶπητε ὅμως εἰς κανένα καὶ τὸ μάθει ὁ κόσμος καὶ τρομάξει Σᾶς βεβαίως ὅτι μέσα εἰς τὴν κοιλίαν του ἔχει τόσην μαρούτη, ποῦ ἔμπορεῖ νὰ τινάξῃ ὅλην τὴν Μασσαλίαν εἰς τὸν ἀέρα! Θὰ τὸ πάρωμεν λοιπὸν μαζί μας καὶ ἐλπίζω νὰ εὐρωμεν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν πρὸς θριαμβὸν τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας.

— Τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας! Εἶσθε λοιπὸν, καθολικὴ; τῆς λέγω.

— Βεβαίως!

— Ἀγαθὴ τύχη! Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀναχωρήσωμεν, ἐὰν δὲν πᾶμε πρῶτα νὰ προσκυνήσωμεν καὶ νὰ κάμωμεν μίαν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Νότρ-Ντάμ-Ντέ-Λά

(Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου Γερ. Βόλου).
Ὁ Ἀρχιστρατήγος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὅστις χθὲς ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸν νέον κατὰ τῶν τῶς συμμάχων μας Βουλγάρων ἀγῶνα.

γκάρ. Θὰ σᾶς δείξω ἐκεῖ τὰ ὠραία φορέματα καὶ τὰ ὠραῖα διαμαντικά, τὰ ὅποια τῆς ἔγω προσφέρω. Ἄλλὰ καὶ εἰς Σᾶς θὰ δώσω δῶρα ὅσα θέλετε, ὅταν θὰ εἴσθε πλέον δευτέρός μου.

Ἄ! ζεῦρετε, εἰς τὸ πλοῖον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ὑπάρχουν πριγκιπικαὶ διακρίσεις καὶ μίαν φοράν ποῦ θὰ γίνετε δευτέρός μου θὰ μὲ ὑπακούετε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι τοῦ πληρώματος. Ἔτσι τῆς εἶπα ἀστεϊζόμενος. Ἐν συντομίᾳ δέ, ἀγαπητέ μου φίλε, συνεπέρανε ὁ πλοίαρχος, ἀναχωροῦμεν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Δὲν ἔγω πολλὰ πράγματα νὰ ἐτοιμάσω, διότι εὐτυχῶς δὲν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν «Παναγίαν»¹⁾ εἶναι τέλειον ὀπλοστάσιον! Ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ ἐπεφόρτια ἕνα δικηγόρον νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὸν κалόν μου κύριον Πιερρούγκ καὶ μὲ τοὺς γείτονάς του εἰς τὸ Σαπίτρο, διὰ τὰς μικρὰς ζητίας ὅπου τοὺς ἐκάμα. Πιστεύω, ὅτι, ἂν συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ἀξία τοῦ μουκέτου, καὶ τοὺς προσφέρω καμμιὰ εἰκοσαρία χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγγων θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι.

Ὅσο διὰ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἀνακριτὴν, αὐτοὶ ἔλαβον διαταγὴν νὰ μὲ ἀφίσουν ἤσυχον. Ὅλα λοιπὸν, ὡς βλέπετε ἐτακτοποιήθησαν καὶ μὴ ἀνησυχῆς.

Εἶσαι θαυμάσιος, εἶσαι φοβερὸς, εἶπα τοῦ πλοίαρχου, ἀλλὰ μένει ἕνα σκοτεινὸν σημεῖον, διὰ τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ὀμιλήσατε: Ὁ γάμος; πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος σας;

— Περὶ αὐτοῦ θὰ ὀμιλήσωμεν μὲ τὴν πριγκιπίσσαν κατὰ τὸ ταξίδι. Πρέπει νὰ ἀργήσωμεν πρῶτα ἀπὸ τὸ πλῆθὸν βιαστικόν, τὸ ὅποιον εἶναι: νὰ πᾶμε νὰ τινάξωμε τὴν γούνα τῶν Τούρκων.

Καὶ τοῦτο εἶπὸν μοῦ ἐσφιγξὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις του.

Ὀκτὼ ἡμέρας ὕστερα²⁾ δηλαδὴ τὴν 28 Ἀπριλίου 1828, ὁ λιμὴν τῆς Μασσαλίας παρουσίαζε μίαν ἐξαιρετικὴν ζωηρότητα. Ἐνας στολίσκος, ἀπὸ μεταγωγικὰ πλοῖα ναυλωθέντα ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, προητοιμάζετο διὰ νὰ πλεύσῃ εἰς Τουλὸν καὶ ἐνοθῇ μὲ τὸν στόλον, ὁ ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Κουγκουρτάν ἐπεφορτίσθη νὰ κυβερνήσῃ τὸν στολίσκον αὐτὸν μέχρι Τουλὸν.

Κατὰ τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς πρωίας μία πολυπληθὴς συνουσία, ἀποτελουμένη ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναύτας τῶν πλοίων αὐτῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἐκράται εἰς τὴν χεῖρα ἀπὸ ἕνα κηρίον, ἀνῆρχετο τὸν ἀνήφορον, ὅστις ὠδήγει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Νότρ-Ντάμ ντέ Λά Γκάρ.

1) ἐνοεῖται τὸ πλοῖον τοῦ Κουγκουριάν.

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΑΡΙΑ

Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα μεγάλα θαύματα τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἔχομεν καὶ ἠλεκτρικὰ ψάρια.

Ὁ Θεὸς μὲ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σοφίαν ἔδωκεν εἰς ὅλα τὰ ὄντα, τὰ ὅποια ἐδημιούργησεν καὶ ἕνα ὄπλον διὰ νὰ ὑπερασπίσεται τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Οὕτως ἔδωκεν εἰς τὰ βῶδια τὰ κέρατα, εἰς τὸν ἐλέφαντα τὴν προβοσίδα, εἰς τὸν λέοντα τὴν γενναϊότητα, εἰς τὴν ἀλώπεκα τὴν πονηρίαν, εἰς τὸν λαγὸν τὴν ταχύτητα καὶ ἐν γένει εἰς κάθε ζῶον ἐχάρησε καὶ ἀπὸ ἕνα ὄπλον.

Ἄ! λοιπὸν, κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ὄπλα ποῦ ἐχάρησεν εἰς ὅλα τὰ ὄντα ὁ θεὸς, τὸ πλέον παράδοξον ὄπλον εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ ἐχάρησεν εἰς μερικά ψάρια, εἶναι ὁ ἠλεκτρισμὸς, καὶ διὰ αὐτὸ τὰ ψάρια αὐτὰ λέγονται ἠλεκτρικὰ ψάρια.

ἠλεκτρικὰ ψάρια εἶναι ἡ τορπίλλη (ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐπήραν τὸ ὄνομα αἱ φοβεραὶ ἰκρυκτικαὶ ὑποβρύχιοι ὀβίδες ποῦ καταστρέφουν τὰ θωρηκτὰ), ὁ γυμνώωτος, ἡ γυμνωτός, ὁ ἐποῖος εἶναι καὶ τὸ πλέον παράξενον ἠλεκτρικὸν ψάρι καὶ τινα ἄλλα.

Ὁ γυμνώωτος ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ χέλι: τὸ δέρμα του εἶναι λεῖον καὶ γυαλιστερόν. Πολλάκις τὸ μήκος του φθάνει εἰς δύο μέτρα. Κατοικεῖ εἰς τὰ μικρὰ ποτάμια καὶ εἰς τοὺς βάλτους τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἐνας περίφημος περιηγητὴς ὁ Οὐμβολδ παρεκολούθησεν ἀπὸ κοντὰ κυνήγι γυμνώωτων. Ἀκούσατέ τον πῶς τοὺς περιγράφει.

Ἐσθάσαμεν τὸ πρωὶ εἰς τὸ μικρὸν χωριὸν Ράσο Ἀβάχο. Ἐκεῖ οἱ Ἰνδοὶ μᾶς ὠδήγησαν εἰς ἕνα ποταμάκι, περιτριγυρισμένον ἀπὸ ἀκακίας καὶ στολισμένον ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ ἀγθὴ εὐώδη. Πρὸς μεγαλύτεραν εὐκολίαν οἱ Ἰνδοὶ μᾶς εἶπαν ὅτι θὰ κυνηγήσουν τοὺς γυμνώωτους μὲ ἄλογα.

Εἶδομεν τότε μὲ μεγάλην μας περιέργειαν τοὺς Ἰνδοὺς νὰ δηγούν ἕνα κοπάδι ἄγρια ἄλογα καὶ μουλάρια, τὰ ὅποια ἠνάγκασαν νὰ μπουῦν μέσα εἰς τὸ βάλτον.

Ὁ θόρυβος ποῦ ἔκαμαν τὰ ἄλογα καὶ τὰ μουλάρια ἐξύπνησε τὰ ψάρια καὶ τὰ ἔκαμα νὰ βγοῦν ἔξω διὰ νὰ πολεμήσουν. Τὰ ψάρια αὐτὰ ὀμοιάζον μὲ κίτρινα καὶ γυαλιστερά χέλια ἢ νερόφειδα. Μόλις ἐμπήκαν τὰ ἄλογα μέσα εἰς τὸ βάλτον οἱ γυμνώωτοι ἄρχισαν νὰ κολυμβοῦν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ καὶ νὰ σφίγγονται στὶς κοιλίας τῶν ζῶων. Ἀμέσως ἄρχισε τότε μία μάχη παράξενη μεταξὺ τῶν γυμνώωτων καὶ τῶν ἄλῳγων.

Οἱ Ἰνδοὶ, μὲ τὰ καλάμια εἰς τὸ χέρι, ἐτριγύρισαν τὸν βάλτον. Μερικοὶ ἀνέβηκαν εἰς τὰ δένδρα καὶ μὲ ἀγρίας φωνὰς ἠμποδίζον τὰ ζῶα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ νερὸ.

Οἱ γυμνώωτοι συγχισμένοι ἀπὸ τὸν θόρυβον ὑπερασπίζονται μὲ τὰς ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις των.

ἠλεκτρικὴ ἐκκενώσις εἶναι σὰν νὰ ποῦρε ἠλεκτρικὸς πυροβολισμὸς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀγρί νὰ βγαίη σφαῖρα, βγαίη τὸ ἠλεκτρικὸν ρεοτὸν ποῦ ἔμπορεῖ καὶ αὐτὸ ἐπίσης νὰ σκοτώη ὅπως καὶ ἡ σφαῖρα.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ἡ νίκη φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς γυμνώωτους. Πολλὰ ἄλογα πίπτουν κάτω, κτυπημένα ἀπὸ ἀόρατα βόλια. Ζαλισμένα ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις, πολλὰ ἄλογα ἐξαφανίζονται μέσα στὸ νερὸ ἄλλα ἄλογα λαχανιασμένα, μὲ τὴν χαιτήν ἀνωρθωμένην, μὲ τὰ μάτια θολωμένα καὶ πονεμένα σηκώνονται καὶ προσπαθοῦν νὰ φύγουν, ἀλλ' αἱ ἄγριαι φωναὶ τῶν Ἰνδῶν τὰ ἀναγκάζουν νὰ ξαναγυρίσουν εἰς τὸν βάλτον.

Μ' ὅλα ταῦτα μερικά ἄλογα κατωρθώνουν νὰ ξεφύγουν πλησιάζουν τὴν ὄχθην, τρικλίζουν εἰς κάθε τὴν βῆμα καὶ ἐξαπλώνονται ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον, καταβεβλημένα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος των ναρκωμένα ἀπὸ τὰς ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις τῶν γυμνώωτων.

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν δύο ἄλογα ἐπνίγησαν.

Ὁ γυμνώωτος, ἀφοῦ σφιχθῇ κατὰ μῆκος τῆς κοιλίας τῶν ἄλῳγων, κάμνει μίαν ἠλεκτρικὴν ἐκκενώσιν κατὰ μῆκος τοῦ σώματος τοῦ ἄλογοῦ κτυπᾷ συγχρόνως τὴν καρδίαν τῆς ἐντερα καὶ τὰ κοιλιακὰ νεφρά του.

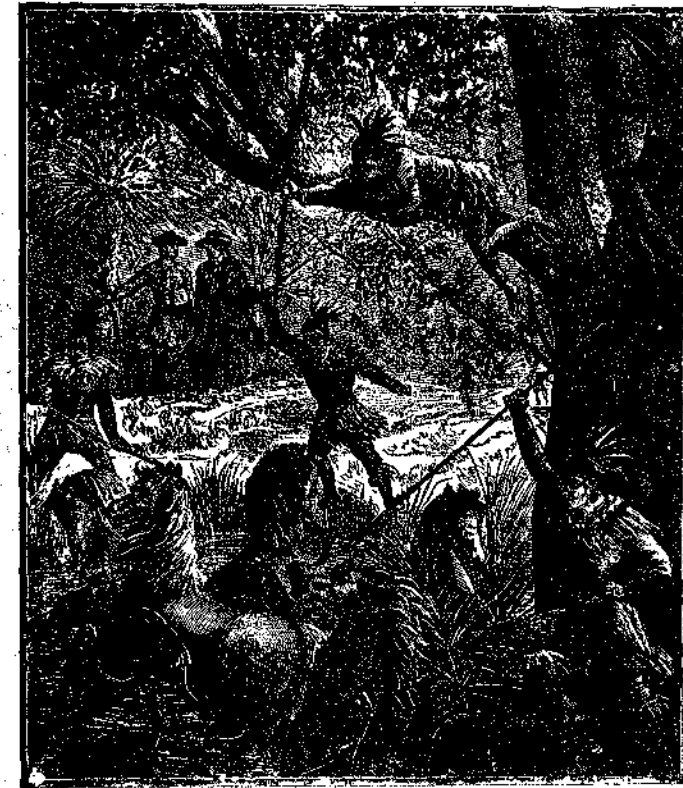
Φυσικὰ ἡ ἠλεκτρικὴ ἐκκενώσις ποῦ ζαλίζει καὶ σκοτώνει τόσον εὐκόλα ἕνα ἄλογο, πολὺ εὐκολώτερα ἔμπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπον. Τὰ περισσότερα ἄλογα ὅμως δὲν ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὰς ἠλεκτρικὰς ἐκκενώσεις μόνον, ἀλλὰ πνίγονται εἰς τὸ νερὸ, διότι δὲν ἔμποροῦν νὰ βασταχθοῦν εἰς τὰ πόδια των.

Οἱ γυμνώωτοι, κουρασμένοι, καὶ αὐτοὶ σκορπίζονται. Ἐχουν ἀνάγκην μακρὰς ἀναπαύσεως καὶ ἀφθῶνου τροφῆς διὰ νὰ ἐπανακτήσουν ἐκεῖνο ποῦ ἔχασαν κατὰ τὴν λυσσώδη αὐτὴν μάχην.

Σιγά σιγά τὰ ἄλογα καὶ τὰ μουλάρια ἄρχισαν νὰ κερνοῦν θάρρος καὶ νὰ τρομάζον ἐγγυώτερον δὲν ἀνωρθοῦν πλέον τὴν χαιτήν. Τὰ μάτια των ἐκφράζον ὀλιγωτέρον τρόμον ἢ γυμνώωτοι ἐπλησίαζον δειλὰ δειλὰ τὰς ὄχθας τοῦ βάλτου καὶ ἐκεῖ οἱ Ἰνδοὶ τοὺς ἐπιαναν μὲ μικρὰ ἀγκίστρα; δεμένα εἰς λεπτὰ σχοινιά.

Ὅταν τὰ σχοινιά εἶναι πολὺ στεγνά οἱ Ἰνδοὶ δὲν καταλαμβάνουν καμμιαν ἠλεκτρικὴν προσβολήν, τὸν καιρὸν ποῦ σηκώνουν ἐπάνω τοὺς γυμνώωτους.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐπίσασμεν πέντε μεγάλους γυμνώωτους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦσαν μόνον ἑλαφρὰ πληγωμένοι. Τὸ χρῶμα τῶν γυμνώωτων εἶναι ὠραῖον πράσινον λαδί χρῶμα τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς των εἶναι ἀνακατωμένο κίτρινο καὶ κῆκκινο. Τὸ σῶμα των εἶναι ἀλειμμένο πάντοτε μὲ μίαν γυαλιστερὴν οὐσίαν ποῦ δὲν σὲ ἀρῖνει νὰ τὸ κρατήσῃς, διότι γλυστᾷ περισσότερο ἀπὸ τὸ χέλι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΜΑΝΑ. — Μια μάνα καθισμένη κάτω στην ακροθαλασσιά κυτάζει: ανυπόμονη τότε κάτω βαθεία στον ορίζοντα, τότε στα γαλανά κύματα και τότε σε καμιά βαρκούλα, εκεί κάτω.

Περιμένει το γυιό της απ' την 'Αμερική που έρχεται με τους άλλους να πολεμήση για τη Πατρίδα, και να λευθερώσῃ τ' αδέρφια του απ' τη σκλαβιά, που τόσα τόσα χρόνια τὰ βασανίζει.

'Ο μπαμπάς πρὸς τὴν Βούλα: Τὴν ἀγαπᾷς τὴ δασκάλα σου, Βούλα; Βούλα: — 'Όχι καὶ τόσο... Μπαμπάς: — Γιατί ὄχι καὶ τόσο. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ πολὺ τὴν δική της δασκάλα. Βούλα μετὰ σέβην: — Μὰ... ἡ δασκάλα τῆς Μαρίας ἀρρωσταίνει κάθε τόσο, ἐνῶ ἡ δική μου δὲν... ἀρρωσταίνει!

Γ. Λυριτζῆς

στά μουσκαμένα φύκια ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὺν τρελλῇ! Περιμένει πότε και πότε νὰ σταθῇ τὸ βαπόρι. Νά, ἐστάθη... Νά, μπαίνουν στὶς βάρκες... Ἄλλὰ ποῦτος εἶν' κείνος σ' ἐκείνη τῆ βάρκα; Αὐτός; 'Ό, καί, τὸν ἀναγνωρίζεις... Τὸ παιδί της... Τῆς ἔρχεται νὰ πῶς στὴ θάλασσα... Νά ἔφθασε... Τρέχει καὶ τὸν ἀγκαλιάζει σφυχτά, τὸν φιλεῖ, καὶ ἀφίγει νὰ κυλίσουν στὰ βαθουλισμένα μάγουλά της, δὺο δάκρυα. «'Εγὼ σ' ἐγέννησα, κ' ἄλλη σὲ πέρνει» εἶπε... Μὰ γιὰ τῆς, παιδί μου, νάσαι τῆς πατρίδας...

N Μαδουρίδης

Η ΜΥΘΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΚΙ. — 'Ο Πετράκις εἶναι πολὺ καλὸ παιδάκι, ἀκούει ὅ,τι τοῦ λέγουν οἱ μεγαλύτεροί του, φέρεται μὲ τὸ καλὸ πρὸς ὅλους, καὶ δὲν εἶναι καθόλου λαίμαργος.

'Ενα σπάλμα ἔχει μονάχα: εἶναι πολὺ φοβιταρῆς, καὶ δὲν θέλει νὰ τοῦ σκουπίσουν τὴν μύτη του, διότι φοβεῖται μήπως τοῦ τὴν γδάσουν. 'Ο Πετράκις δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ὅ,τι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προτερήματα τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ καθαριότης, καὶ ὅ,τι διὰ νὰ εἶναι κανεὶς καθαρὸς πρέπει νὰ ὑποφέρει κάποτε καὶ λιγάκι. Κεῖ ὅμως ἡ ἀδελφή του ἡ Σταυρούλα εἰξεύρω καλά πῶς δὲν τοῦ τὴν γδαίρει διόλου τὴν μύτην του, ὅταν τὴν σκουπίξῃ, διότι εἶναι πολὺ προσεκτικὴ, καὶ πολὺ καλὴ ἀδελφοῦλα. Ἄλλὰ τοῦ Πετράκι δὲν τοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλιὰ. Εἰξεύριστε ὅμως τὴν ἑπαιθε μίαν ἡμέραν: Μία κυρία πού ἦλθε νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του, ἐρίλησε τὴν Σταυρούλα καὶ, ἀμὰ ἐπληθίασε καὶ ὁ Πετράκις διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ αὐτὸν, ἤ κυρία, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πηγούνη, τὸν ἐκύτταξε, εἶδε ὅ,τι ἔχει λερὴ τὴν μύτην του καὶ εἶπε: Δὲν φιλῶ τὰ παιδιά που εἶναι βρώμικα. Νὰ ὀλέπατε πῶς ἐντροπισθῆκε ὁ Πετράκις. Ἐγὼ εἶπα κατακόκκινος καὶ ἔτρεξε γρήγορα καὶ ἐκρύφθηκε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν ὁ Πετράκις, ὅταν νοιώθῃ ὅ,τι ἡ μυτίτσα του θέλει σκούπισμα, πηγαίνει κ' εὐρίσκει τὴν Σταυρούλα καὶ τῆς λέγει: Σκούπισέ μου τὴ μύτη μου Σταυρούλα. Καὶ ἀντὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ὅπως πρῶτα, τῆς λέγει μὲ εὐγένειαν: Ἐὐχάριστῶ. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ κυρία θὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ ἰδῇ τὴν μη-

τέρα του' νὰ εἰσθε βέβαιοι: πῶς τότε θὰ τὸν φιλήσῃ, ἀφοῦ θὰ ἰδῇ πῶσο καθαρὸ εἶναι τὸ προσωπάκι του καὶ ἡ μυτίτσα του.

Σόλων Ν. Σπυροπούλου

ΤΑ ΑΥΟ ΣΥΚΑ. — 'Ο Διευθυντῆς τοῦ Βοτανικοῦ κήπου τῶν Παρισίων, ἔδωκε μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα βλάκα ὑπέρτην του δύο σπάνια σύκα νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν φυσιοδίφην Βυφῶνα. 'Ο ὑπέρτης καθ' ὅδον ἔφαγε τὸ ἓνα σύκον. 'Ο Βυφῶν, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε ὅ,τι θὰ τοῦ στείλουν δύο σύκα, τοῦ λέγει:

Μὰ, καυμένε, πῶς τῶφάγες τὸ ἄλλο; Νά, ἔτσι! λέγει ὁ ὑπέρτης καὶ ἔριψε στὸ στόμα του καὶ τὸ ἄλλο σύκο καὶ τὸ ἔφαγε.

A. Βεκτορέλνς

ΗΜΙΟΝΟΣ... ΙΑΤΡΟΣ. — Μία φορὰ προσεζήλασαν ἓνα ἱατρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἀρρωστον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἓνα ἀπόστημα στὸν λαιμόν. Ἐπειδὴ ὁ ἀρρωστος ἦτο εἰς μακρὸν χωρίον, ὁ ἱατρὸς ἀναβαλλίκεψε ἓνα ἡμίονον καὶ ἐπήγε. Ὅταν ἐξεπέζεψε ὁ γιατρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀσθενοῦς, ἓνας γινώριξός του τὸν ἔσταμάτησε καὶ ἀνοίξε μετ' αὐτοῦ ὀμλίαν.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Καθῆγ. — Εἰπέ μου τόρα, Ντινο, γιατί ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀνωμίση πρωτόκλητος.

'Ο ἡμίονος βλέπων τὴν θύραν ἀνοικτὴν εἰσέρχεται μέσα καὶ διευσθύνεται πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρωστοῦ νομίζων ὅ,τι ἐκεῖ εἶναι πηχί — βλέπετε τὸ σπῆτι ἔτυχε νὰ εἶναι ἰσόγειον. — 'Ο ἀσθενὴς ἀκούων τὰ βήματα, καὶ νομίζων ὅ,τι εἶναι ὁ ἱατρὸς προτείνει τὸ χεῖρ του διὰ νὰ ἰδῇ τὸν σφιγμόν του. Ὅταν ὁ ἀσθενὴς αἰθάνεται εἰς τὸ χεῖρ του τὰ χεῖλη τοῦ ζῴου, στρέφει καὶ ἀντὶ τοῦ ἱατροῦ βλέπει... ἓνα ἡμίονον. Τὸ πῆθημά του ἦτο μοναδικόν καὶ τοῦ ἔφερε τόσα γέλοια ὥστε τὸ ἀπόστημα τοῦ ἀνοίξε μόνον του.

'Εκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἱατρὸς. Ντι! ντι! ἀρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸν ἡμίονον διὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Γιατρέ μου, τοῦ λέγει γελῶν ὁ ἀσθενὴς, μὴ κτυπᾷς τὸν... συνάδελφόν σου.

Στέλιος Τεγόπουλος

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ. — Εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον εἶχον ὑπάρχῃ μίαν φορὰ δύο γυρικοὶ διὰ νὰ γευματίσουν. Ἐκάθησαν λοιπὸν, ἔφαγαν, ἐπλήρωσαν καὶ ἠτοίμαζοντο νὰ φύγουν. Ἄλλ' ἔφανα ὁ ἓνας σταματᾷ τὸν ἄλλον καὶ τοῦ λέγει: Στάσου, κουμπάρε! Για κούταξε, λίγη εἰλεψε νὰ χάσωμε αὐτὸ τὸ τυχερό. Καὶ τοῦ εἰδεῖξε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ξενοδοχεῖου εὐρισκόμενον μπουκάλι, γεμᾶτο κρασί. — Τί τυχερό; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἄλλος. — Νά! δὲν βλέπεις; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος. Δὲν βλέπεις πῶς αὐτὸ τὸ κρασί εἶναι πληρωμένον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ; Ὁ ἄλλος σὺν νὰ μὴ τὸ καλοπίστεψε. Ἐπῆρε ὅμως τὸ μπουκάλι στὰ χεῖρά του, τὸ εἶδε, τὸ ξαναεἶδε καὶ μὲ κάποιον διαταγμὴν προσέθηκε. — Καλὰ λέξ... Πραγματικῶς, ἀπέξω στὴ φιάλη ἦτο μίαν ἐτικέτα, ἣ ὁποία ἔγραφεν: Οἶνος ἀγνὸς ἐκ σταφυλῆς πληρωμένος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ. Ἀμείως οἱ φίλοι μας χω-

ρισ νὰ χάσουν καιρὸ ἀρπάζουν τὴν φιάλην τὴν ἀνοίγουν καὶ ἀφοῦ ἐγέμισαν τὰ ποτήρια δύο-τρεῖς φορές, τὴν ἀδειασαν. Ἦσαν ἔτοιμοι γιὰ νὰ φύγουν, ὅταν τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχεῖου τοὺς φωνάζῃ:

— Κύριοι, κύριοι, ἐξεχάσατε νὰ πληρώσετε τὸ κρασί! — Ἀγράμματα, ἀπαντᾷ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, δὲν βλέπεις τί γράφει ἐπάνω τὸ μπουκάλι. «Οἶνος πληρωμένος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ». Τὸ γκαρσόνι, ἀμὰ ἤκουσεν αὐτό, δὲν ἤμπόρσεν νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἄλλ' ἡ σοβαρότης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐκ νέου τοὺς ἠνάγκασε νὰ προσέξουν ὅ,τι κατὶ συμβαίνει. — Σταθῆτε! τοὺς λέγει «οἶνος πληρωμένος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ» δὲν θὰ πῆ ὅ,τι εἶναι πληρωμένος, ἀλλὰ γεμισμένος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ. Καθένας σας φαντάζεται τὴν ἐκπληξίην τῶν χωρικῶν! Ἐμείναν καὶ οἱ δύο μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἄνοιξαν στὸ τέλος τῆς σακκοῦλας των καὶ ἐπλήρωσαν μισὰ—μισὰ.

Στέφανος Βασιλόπουλος

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Στὸ παιδί τὸ καλὸ πῶς ἀρέσει τὸ σχολεῖο μετὰ χαρὰ πολλή πηγαίνει, γράμματα πολλὰ μαθαίνει.

Τὸ παιδί τὸ καλὸ δὲν εἶν' ἀτακτο, τρελλό, δὲν βροντᾷ, δὲν κτυπᾷ, τοὺς γονεῖς του ἀγαπᾷ.

Τὸ παιδί τὸ καλὸ δὲν εἶν' ἀνανδρο δευλό, ὅμως μ' ἄλλους δὲν μαλώνει, οὔτε εὐκολα θυμῶναι.

Τὸ παιδί τὸ καλὸ δὲν πειράζει τὸν τυφλό, οὔτε τὸν κουτσὸ τὸν σπρώχνει, οὔτε τὸν ζηζιάνο διώχνει.

Τὸ παιδί τὸ καλὸ δὲν πειράζει τὸν τρελλό καὶ τὴ γραῖα στὴ γωνιά. Συμπονεῖ τὴ δυστυχιά.

Κί' οἱ γονεῖς πὺν κοπιᾶζουν δι' αὐτό, δὲν σκυθρωπάζουν, ἀλλὰ χαίρουν' ἐπειδὴ ἔκαμαν καλὸ παιδί.

Ἰωάννης Β. Ζάχος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Λεξιγριφος. Τὸ πρῶτον μου εἶναι γράμμα τῆς γλώσσης, ἢν λαλεῖς. Τὸ δευτέρον μου φωτίζει, καὶ σὺ αὐτὸ φιλεῖς. Στὸ σύνολόν μου φθάνουν κί' αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς. Β. Ματθόπουλος.
2) Αἰνίγμα. Μιάς δοξασιμένης νήσου ἓνα σύμφωνον, ἂν βγάλῃς, Ἄφθονο νερὸ θὰ τρέξῃ. Ἄλλο σύμφωνον, ἂν βάλῃς. Γρ. Τσοκᾶς.
3) Ἀπροσδόκητον. Πότε κόπτεται τὴν πρόθεσιν πρὸς Ἐθαγ. Κυριακῆς

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 45ου ΦΥΛΑΟΥ

καλποΔέτης τσαΡουχι φεῖΙ γυλυδΣ μπαλάσΚα ΛΟΥΧΗ ὄπλοN

Τὸ εὐζωνάκι ἐφρονεῖσθῃ εἰς τὸν ΔΡΙΣΚΟΝ

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Ἄθηνῶν Δοξασιμένη Ἑλλάς, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Δ. Ράϊδος, Α. Δροσόπουλος. Τελευταία Σπαρτιάτις, Π. Ἰωαννίδης. Σαραντάπορος, Σιδεραῖ Μερραρία, Ταυγέτη, Εθαγ. Δημητρίου, Σ. Περιμένης. Ἀμαρουσιου Β. Ματθόπουλος. Βόλου: Γ. καὶ Ι. Μουκᾶκος. Ἐκατόμβη Σαραντάπορος, Κ. Βαρβαρέσος. Πύργου Ἄνδρ. Μαγιόπουλος. Τριπόλεως: Φειδ. Συλλιμνιώτης. Γ. Ἀδαμόπουλος, Β. Διαμαντόπουλος, Ἄθ. Τσιώλης, Σπυρ. Σταυρόπουλος, Α. Σύριος, Ἄλ. Παπασαράντου, Εθαγ. Μαλιάρας, Ἀναστ. Μητσόπουλος. Π. Καρανικόλας. Σάμης* Μαρία Παγιατάκη.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιαν διὰ κλήρου οἱ: Ε. Δημητρίου (Ἐνα ἰον τόμον Χρυσόδοτον τοῦ Παιδ. Ἀστέρος). Π. Ἰωαννίδης (Ἀνέκδοτα Παράσχου). Εθαγ. Μαλιάρας (Εἰς χιμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέρον δεδ.). Κ. Ράϊδος (μῖαν τρίμηνον συνδρομήν). Π. Καρανικόλας (ἓνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»)

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 45ου ΦΥΛΑΟΥ

- 1) Αἰνίγμα. (διδ—νήσος) Διδύμοσος.
2) Ἐλλειποδύμφωνον. Φοδού τὰς διαβολὰς κᾶν ψευδεῖς ὄσοι.
3) Ἐρωθεσις. Ἡ σκιά (καὶ τὸ Φῶς).

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἄθηνῶν: Ι. Χαριτάκης, Ἄγ. Μπαλακᾶκης, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος. Στυλ. Χριστοφίδης, Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, Ταυγέτη, Ἦλ. Πέτρος. Π. Ἰωαννίδης, Τελευταία Σπαρτιάτις. Σαραντάπορος, Σιδεραῖ Μερραρία, Ε. Δημητρίου, Σ. Περιμένης, Γ. Οικονομάκης. Γαργαλιάνων: Γ. Παπαγεωργίου, Κική Πολιώτη, Ι. Οικονόμου, Δ. Δημάκης, Χρ. Κουρόπουλος, Ματωμένο Δαφνόκλαδο. Δ. Γρ. Κυριακόπουλος. Δ. Λαμπρόπουλος, Διλή Ἀναγνωστοπούλου. Γ. Χωραίτης, Ἐλευθερίας Ἀγέρι, Πρ. Κριβαρᾶ, Ι. Τζαβέλλας, Βασιλικὴ Ζάννη, Α. Ζάννης, Γ. Μεγαλόπουλος. Τριπόλεως: Σπ. Καρώνης, Φειδ. Συλλιμνιώτης. Ἄθ. Τσιώλης, Β. Διαμαντόπουλος, Δανάη Μενεξῆ, Π. Ταγκαλάκης, Δ. Καραγιάννης, Κούλα Σταυροπούλου, Σπύρος Σταυρόπουλος, Λύρα Ὀρφείας, Εθαγ. Τζουβέλος, Ἄθ. Σύριος, Εθαγ. Οικονομόπουλος, Ἀλεξ. Παπασαράντου. Ν. Μανδρώνης, Σούλα Σταυροπούλου, Μαρία Σταυροπούλου. Π. Καρανικόλας. Κυπαρισσίας: Κ. Βλάχος, Λιγούδιστης. Ἀναστασία Πλακοκεφάλου. Βόλου: Ἐκατόμβη Σαραντάπορου Γ. καὶ Ι. Μουκᾶκος. Κ. Βαρβαρέσος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιαν οἱ: Σ. Περιμένης (Ἐνα πρῶτον τόμον Παιδ. Ἀστέρος χρυσόδ.) Γ. Οικονομάκης (Ἀνέκδοτα Παράσχου τόμ. 2).

ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἄθηνῶν Δοξασιμένη Ἑλλάς: Α. Δροσόπουλος. Δ. Μπομπότης. Γ. Καρδοῦνη. Κορίνθου* Γ. Πουρπυρῆς, Ἄγ. Κίνας, Θ. Δαμασκηνός. Λιγούδιστης: Π. Πλακοκέφαλος. Κυπαρισσίας: Γ. Λυριτζῆς, Λαυρεῖος Πιπίνα Σορέκου, Χριστοῦλα Γεννηματᾶ, Ἄννα Ἀργυροπούλου, Ἐλένη Κουετᾶκη, Γεωργία Ἀμολογιῶτου, Ν. Νικολάκης, Ἄννα Χαχάλη, Νικολέττα Βλάχου. Δέλλα Κοσιμάτη Ἀθηνᾶ Καραγεωργίου. Ἄγ. Βλασίου: Μαρμαρωμένος Βασιλάκης, Εὐγενία Μιχαηλίδου, Λευκωσίας Πολιτικός Ἀστῆρ. Γαργαλιάνων* Ὀρέστης Ρωσσάκης. Σάμης* Μαρία Παγιατάκη Γυθείου* Κ. Παπαθανασίου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιαν διὰ κλήρου οἱ: Π. Πλακοκέφαλος (μῖαν τρίμηνον συνδρομήν). Ὀρέστης Ρωσσάκης (Εἰς χιμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέρον δεδεδμένον).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἄθηνῶν Θ. Βιτσικονάκης, Ν. Κουτσιβέλης, Αμωτωμένο Ἐθνος. Λαυρείου Στ. Νυχᾶς, Γυθείου Θ. Βασιλάκης. Ἐκέρδιαν ἓνα τεῦχος «Καλλιτέχνου» ὁ Θ. Βασιλάκης.

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Ἀγαπητά μου ἀνήφια,

Ἡ σημερινή Μαγική μας εἰκὼν εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ δευτέρου μου σκύλλου.

Τὸ ὄνομά του ἀπατελεῖται ἀπὸ τέσσαρα γράμματα, τὰ ὁποῖα θὰ πάρτε ἀπὸ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ὅπου βλέπετε μέσα εἰς τὴν εἰκὼνα, ἕνα γράμμα ἀπὸ κάθε ἀντικείμενον.

Ἀμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίσῃτε τὸ ὄνομα, μοῦ τὸ στέλλετε ὅπως συνήθως γραμμένο εἰς ἕνα φύλλον χάρτου Λύσεων Μαγικῆς Εἰκόνος, μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου. Δῶρα εἰς τοὺς Λύτας θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγούμενου φύλλου.

μένο εἰς ἕνα φύλλον χάρτου Λύσεων Μαγικῆς Εἰκόνος, μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου. Δῶρα εἰς τοὺς Λύτας θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικὸν μας ἕνα Δραματάκι «*Αἰδὲ ἢ Ἑλληνοπούλα τῶν Γιαννιτσῶν*» τὸ δραματάκι αὐτὸ εἶνε ἕνα διαμάντι τῆς ἱστορίας τοῦ σημερινοῦ πολέμου. Θὰ σᾶς συγκινήσουν, θὰ σᾶς συναρπάσουν τὰ δεινοπαθήματα τῆς Ἑλληνοπούλας Χρῦσως, τὴν ὁποίαν ἤρπασε στὰ 1897 ὁ Σερῖφ Ἀγάς ἀπὸ ἕνα χωριὸν τῆς Θεσσαλίας μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῆς Λαρίσης. Τὴν Χρῦσω ὁ Σερῖφ τὴν ὠνόμασε Ἀἰσὲ καὶ τὴν ἔκαμε γυναῖκά του.

Εἰς τὸ δραματάκι αὐτὸ θὰ ἰδῆτε πῶς ἐπὶ 15 ἔτη ἡ Χρῦσω διετήρησε ὅλα τὰ πατριωτικὰ, θεοσεβτικὰ καὶ μητρικὰ τῆς αἰσθημάτων μέσα εἰς τὸ χαρμὶ τοῦ Σερῖφ, πῶς ἐβασανίζετο, ὅταν οἱ Τούρκοι μετὰ τὰ ψέμματα τῆς ἔλεγαν ὅτι ὁ στρατὸς των κατέλαβε τὴν Λαρίσσαν καὶ ὅτι ἡ ἀρμύδα των ἠδῆγησε τὸν Στόλον μας αἰχμάλωτον εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἢ πανηγύρι ἐγένετο ἐπὶ τῆς Χρῦσως εἰς τὰ Γιαννιτσά, ὅταν ἐμπῆκε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς, καὶ τί ἐπῆκολούθησε, ὅταν ὁ ἀδελφὸς τῆς ὁ Γιώργης Λογίας τοῦ ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἔκαμε κατ'ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του μετὰ μίαν ἐνωμοσίαν καὶ ποῦ τὸν ἀνεγνώρισε ἐπάνω ἐπὶ τὸν χορὸν, θὰ τὰ δῆτε ἐπὶ τὸ δράμα αὐτὸ.

Ὅλο αὐτὸ τὸ ὄρατον δράμα θὰ ἰδῆτε πρῶτοι σῆς μέσα εἰς τὰς σελίδας τοῦ Παιδ. Ἀστέρως μετὰ ὄραται φωτογραφίας, καὶ ἔπειτα θὰ δοθῇ διὰ τὰ παιγθῆ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θέατρα τῶν Ἀθηνῶν ὅπου τὸ ζητεῖ ἐπιμῶνως.

Ἀρχιζῶντων, ἂν εἴδωρεσ τι ὄρατα πράγματα ἀφίνομεν ἔξω διὰ τὰ δώσωμε μία σελίδα τοῦ φύλλου εἰς τοὺς ἀναγνώστας δηλ. τὴν σελ. Συνεργασίας, δὲν θὰ μοῦ ἔγραφεσ παράπονα. Ὁ σκοπὸς τῆς σελίδος αὐτῆς εἶναι νὰ ἀσκήσθε καὶ νὰ εὐχαριστήσθε, ἀλλὰ ἐγνήκατε πολλοὶ τὴν ἀπὸ καὶ δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὰ δημοσιεύονται γρήγορα ὅλων ὅλων. Χρειαζέται καὶ ὑπομονή.

Ἀγαπητά μου Ματῖνὰ καὶ Νίκο Στρατήγη, ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ συνεκινήθηκα διὰ τὸ δυστύχημά σας, σᾶς συλλυποῦμαι δὲ ἀπὸ καρδίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σας. Τὴν ὀφειλομένην τριμηνίαν ἤμπορεῖτε νὰ τὴν στείλετε, ἂν δὲν σᾶς κάμνη κόπον, διὰ γραμματοσήμων ἢ ταχ. ἐπιταγῆς. Δὲν θέλω νὰ στερηθῆτε τοῦ ἀγαπητοῦ σας Παιδικοῦ Ἀστέρως, διότι εἴχετε τὸ ἀτύχημα νὰ ὀφανεύεσθε, θὰ σᾶς τὸν στέλλω ἐγὼ δωρεάν εἰς τὸ εἶναι.

Ἀνδρῆς Εὐζώνης, ἔλαβον τὸ ἐκ δρ. 4 ἐμβασμά σου. Τὸ δημοσίευσά σου θὰ στοιχίσῃ δρ. 2. Σοῦ ἔστειλα 3 τόμους Π. Ἀστέρως καὶ ἕνα τετράδιον Λύσεων καὶ τὰ φύλλα 31—42. Ἀντιπρόσωπον τοῦ Συλλόγου «*Νέα Ἑλλάς*» εἶναι ἐν Γουβέσιω Σ. Βασιλάκης, ἐν Βόλῳ Κ. Βαρβαρέσος.

Μ. Ζαφειρόπουλε. Τὸ δημοσίευσά σας θὰ στοιχίσῃ δρ. 2.

Τὸ Ταχυδρομεῖόν σας δὲν ἔχει δικαίον νὰ ζητῆ 10 λεπτόν Γράφετε τὰς Λύσεις μετὰ μίαν λέξιν καὶ πιστεύω θὰ τοῦ φύγῃ ἢ ἐπιμονή, ἄλλως μοῦ γράφετε νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν ἐνταῦθα Γεν. Διεύθυνσιν.

Ἐγκρίνεται ὁ ἐν Πάτραις Σύλλογος «*Ἑλλάς*». Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τούτου ἐξελέγει ὁ Ἰ. Βασιλείου, ἀντιπρόεδρος Π. Κακοῖρης, Γραμματεὺς Διον. Φωτόπουλος, Ταμίας Ι. Φωτόπουλος. Σύμβουλοι Γ. Τσοῦλης καὶ Κ. Φαρμακίδης. Συνδρομὴ μηνιαία μετὰ λαχείον λ. 15. Ἀποτανθεῖτε Ι. Φωτόπουλον ὁδὸς Πατρῶν 22 Πάτρας.

Πολλοὶ ἀγορασταὶ μοῦ ἔστειλαν νὰ τοὺς ἐγκρίνω ψευδώνυμα, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι δὲν μοῦ ἔστειλαν τὰ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ δεξιόμενα λπ. 50. Ὅλων αὐτῶν τὰ ψευδώνυμα δὲν ἐνεκρίθησαν, οὕτως ἐγκρίνονται, ἂν πρῶτον δὲν ἀποστείλουν λ. 50.

Ἀγαπητέ μου Μ. Πασχοπούλε, εὐχαριστήθηκα ὅπου ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ Καλογοραντζῆ τοῦ Ἀργυροκάστρου. Ὁ Μαμαρωμένος Βασιλάκης μᾶς γράφει συχνὰ ἀπὸ τὸν Ἀγ. Ἐλάσιον τῶν Ἰωαννίνων.

Σύλλογος Νίκη, μεταβολαὶ τοῦ συμβουλίου, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὸ φύλλον, καταχωροῦνται μόνον εἰς τὸ Μητρώον ὅπου κρατῶ.

Π. Σταθά, εὐχαριστῶ δ' ὅσα μοῦ γράφετε. Στείλε μοῦ ἕνα δολλᾶριον ἐντὸς συστημένης, ἢ διὰ ταχ. ἐπιταγῆς νὰ σοῦ στείλω τὸν Ἀ' τόμον τοῦ Παιδ. Ἀστέρως χρυσόδετον. Φροντίσε αὐτοῦ καὶ δι' ἄλλους συνδρομητᾶς.

Δαρνοστεφανομένη Ἡρώ καὶ Ματωμένο Δαρνόνιαδο, σᾶς εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σας.

ἔλαβον τὴν φωτογραφίαν σου Ἀνδρῆς Εὐζώνης. Ἀναμένω καὶ τὰς φωτογραφίας τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Συλλόγου σας.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἡρωϊκὸν Σοῦλι (Α. Π);

Ἐγκρίνονται Ἀόγια τῶν Παιδιῶν. Ζωῖτας Μιχαῆλ, Ἀνδρῆς Εὐζώνης, Ν. Κουρμούλη, Κ. Κωνσταντοπούλου, Πανούργου Ὀδυσσεῶς. Θ. Μπεκῦρου, Α. Τσαουσοπούλου, Μαμαρωμένου Βασιλῆ Κ. Βαρβαρέσου. Β. Μαιμονᾶ. Φειδ. Συλλιμνιωτῆ. Θ. Μπεκῦρου.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας: Ἡ σημαία μας. Ὅποιος λάκκον ἄλλον σκάπτει, ποιήματα Πανούργου Ὀδυσσεῶς. Ἐκεῖ, ποιήματα Ματωμένου Δαρνόνιαδου. Διὰ τὰ ἡσυχάσω Γ. Σπίνη. Ὁ πατέρας τοῦ σκοτωμένου Δαρνοστεφανοῦ Στρατηλάτου. Νύχτα Ματωμένου Δαρνόνιαδου. Καλὴν ἀντάμωσιν (Ἀλόπηξ καὶ ἄρκτος) Τὸ κούρῳρι τοῦ Τάχη. Ποῖα Λεβέντρα ποιήματα Κ. Βαρβαρέσου. Ὅχι μετὰ 50 ἀλλὰ μετὰ 10 Δ. Παπανικολάου. Στὴν Πατρίδα, ποιήματα Π. Σταθά. Στὸν Παιδικὸν Ἀστέρω, ποιήματα Ἀνδρῆς Εὐζώνης. Πλήρωσέ μου τὴν συμβουλήν Β. Πῆτα. Τὸ Βοσκόπουλο, ποιήματα Δαρνοστεφανομένη Ἡρώς. Πρὸς τὴν Πατρίδα Στ. Δαμπαζοῦ. Ἐπεὶ τῆς ἀνωθεν Εἰρήνης. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου μου. Μαμαρωμένου Βασιλῆ. Τόμος 3ος καὶ ... τελευταῖος Ν. Κουρμούλη.

Ἀπορρίπτονται. Οἱ τρεῖς λησταὶ. Ρωσσομάθεια. Τὰ Γάντια ὡς προσγεκκριμένα. Τὰ ἐλεύθερα Ψαρά. Τὸ μεγάλο λάχανο, ὡς γνωστότατον. Ὁ ἐπαίτης. Στὴν ἀκρογιαλιά, ὡς βεβιασμένα. Ἀνὴρ καὶ Ὄνος. Νεξ. Αὐγῆ, ποιήματα μέτρια. Ἀνθὸς καὶ Δάφνη νὰ διορθωθῇ τὸ μέτρον. Ἡ πρῶνὴ μου μελέτη. Ὁ θεὸς τῆς μῦθας ποιήματα μέτριον. Εὐφῶνία παιδιοῦ, ὡς δημοσιευμένα. Γέλλοια, Γέλλοια ὡς γνωστότατον. Μὴ Χειρότερα, ἀτυχῶς ἐκφράσεως. Ἡ Θάλασσα ποιήματα μέτριον. Πῶς. . . . δὲν καταργηθῇ τὸ κρασί. Ἡλ. Πέτρον.

Ταμίτων Χήρας.— Προηγούμενον ὑπόλοιπον δρ. 13.— Ἐοσιάλησαν ἐπὶ Νικ. Τετνε. » 0.30

Τὸ ὅλον » 13.30

Σᾶς ἀσπάζομαι ἢ θεία σας Καλή.